

niet zzziet,' zoemde ze. 'Maar ... ik zzzie en weet, ik weet en zzzie ... bereid je voor op wat komen gaat.'

Haar wazige voorspellingen waren gehuld in wolken en dampen. Niemand wist precies wat mevrouw Orakel zei. Je kon het wel voelen, zoals Theseus toen. Haar woorden gaven hem een tinteling, een droom, een wens, de kracht om in zichzelf te geloven. Wie was dat grommende ding? Welke draad? Welk kwaad? Dat wist hij niet. Nog niet. Maar hij was voorbestemd voor iets groots.

DIT VERHAAL BEGINT IN TRIZINA

Theseus keek naar zijn voeten, die in het zilverige water leken te dansen. Hier was de zee nog niet diep. Hij wiebelde met zijn tenen in het zand. Toen deed hij nog een paar stappen naar voren en keek om naar zijn vrienden. 'Om het verst plassen!' riep hij vrolijk, alsof hij nog een kind was.

'Ik kan nu helemaal niet plassen,' zei Leander sip.

Hij beklagde het zich dat hij onderweg bij een olijfboom was gestopt.

'Dan verlies je,' lachte Theseus. 'Vooruit, Filippus, kom naast me staan en ...'

'Doe maar.' Filippus haalde zijn schouders op. 'Jij wilt winnen, altijd en overal. Win maar. Ik gun het jou.' Hij dook in het water en draaide zich op zijn rug. Met zijn neus en navel naar de hemel dreef hij op de golfjes.

'Ik kom eraan!' Yannis kwam aangestormd. Hij wilde een *strategos* worden, een legeraanvoerder, net als zijn vader. En het gebeurde nog weleens dat hij won van Theseus. Niet zo vaak meer, maar hij gaf niet op. Een *strategos* geeft immers nooit op.

Elias was thuisgebleven. Die deed haast nooit meer mee. Hij was het beu om te verliezen. Hij wilde diplomaat worden, net als zijn vader. En daarvoor had hij Theseus' wedstrijdjes en krachtmetingen niet nodig.

Want Theseus, die wilde winnen, altijd en overal.

Ze stonden naast elkaar, poedelnaakt en tot aan hun knieën in het water, Leander, Theseus en Yannis. Hun tunieken lagen op het droge zand onder de warme stralen van de zon, die hoog aan de hemel stond.

Filippos was intussen gestrand en lag in het mulle zand

als een aangespoelde zeehond. Hij keek naar de ruggen van zijn drie vrienden en wist nu al wie er ging winnen. Je zag het aan de spieren op Theseus' rug en aan zijn armen, zijn bovenbenen en billen, die zo hard waren als staal. Hij was groot, nog groter en breder dan Yannis. Zelfs zijn zwarte haren straalden kracht en onverzettelijkheid uit. Steeds meer zag Filippos goddelijke hoogmoed bij Theseus, alsof die meegroeide met zijn spieren.

'Drie, twee, één ... PLASSEN!' riep Theseus, waarop hij onmiddellijk bulderde van het lachen. 'Hahaha, met dat rietje van jou kom je niet ver!' Hij gaf Leander een duw.

Yannis liet zijn plas met een hoge boog klaterend in het water belanden.

'Is dat het verste dat je kunt? Een fonteintje,' lachte Theseus. 'Kijk naar mijn plas, een heuse waterval! Ooit zal deze zee mijn naam dragen. En nu zwemmen, tot aan de klif!'

Yannis en Theseus namen een duik. Hun sterke armen ploegden door het water, twee stormen op zee. Leander was blijven staan en zag zijn vrienden kleiner worden, tot ze twee bruisende witte vlekken werden op het helderblauwe water.

Leander liep naar Filippos en ging naast hem in het zand zitten. 'Theseus is veranderd,' zuchtte hij. 'Sinds hij weet dat hij de zoon van twee vaders is – een sterfelijke vader en een onsterfelijke god – is hij anders.'

'Ik vind het nog altijd gek,' zei Filippos. 'Twee vaders. Dat kan toch niet?'

'Zeg zoiets niet!' schrok Leander. 'Natuurlijk kan dat. De goden kunnen alles. Poseidon is zijn vader. En Poseidon is

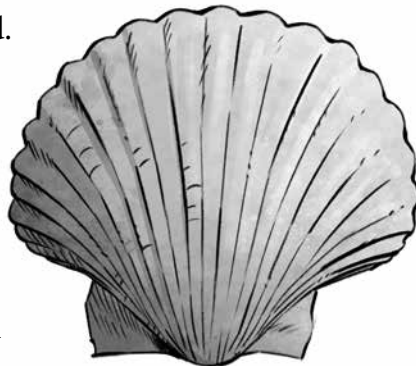
sterk. Als je het niet gelooft, beledig je hem. Dan zal hij je straffen.'

'Het was een grapje, ik bedoel ... Zo bedoelde ik het niet. Ik wilde Poseidon helemaal niet ... eh ...' Filippos, die zijn woorden anders moeiteloos aaneen kon rijgen als parels aan een snoer, viel nu plots stil. 'Denk je echt dat ik Poseidon, de machtige god van de zee, boos heb gemaakt?' vroeg hij uiteindelijk met nadruk op *machtig*, om Poseidon te paaien, alsof hij ervan overtuigd was dat de god meeluisterde. Hij keek Leander bijna smekend aan.

'Tja ...' Leander aarzelde. 'Voor de zekerheid kun je straks maar beter een offer aan Poseidon brengen. Je weet maar nooit.'

'Je hebt gelijk,' knikte Filippos. Hij stond op. 'Ik ga schelpen voor hem rapen. En vanavond ...' Hij werd overspoeld door zelfmedelijden. '... eet ik vis. Ik zal mijn varkensgebraadje laten staan, ter ere van hem.' Hij keek tersluiks naar de zee en hoopte vurig dat Poseidon hem deze keer goed had gehoord.

Toen trok hij zijn tuniek aan en hield de zoom vooraan met één hand omhoog zodat hij een buidel had, waarin hij zijn vondsten kon leggen. Hij bukte zich en met zijn andere hand raapte hij verwoed de grootste en witste schelpen op die hij maar kon vinden.

'Gaan we?' vroeg hij na een poosje. Zijn buidel woog zwaar. Er kon geen schelp meer bij. Straks zou de stof scheuren en dan had hij helemaal niets meer. 'Denk je dat het genoeg is?'

Verrast door de plotse onzekerheid van Filippos boog Leander zich over de verzameling schelpen. 'Ik denk het wel,' zei hij. 'En bij je plechtige offer kun je maar beter je meest walmende kaars aansteken om Poseidons aandacht te trekken. Dan kun je gerust zijn. Je weet maar nooit.'

'Ja,' beaamde Filippos. 'Je weet maar nooit.'

De twee jongens liepen naast elkaar over het strand naar de heuvel. Ze waren tegengesteld van elkaar. Leander was lang en pezig, bijna te mager. Filippos was minstens twee koppen kleiner en hij leek dezelfde dikke buik te zullen krijgen als zijn vader. Mager of mollig, allebei leken ze nog meer op jongens dan op jonge mannen. Theseus niet. Yannis ook niet. Die zagen er ouder uit doordat ze breedgeschouderd waren en de borstkas van een atleet hadden. Aan hen kon je zien dat ze bijna zestien waren.

'Wat zal Poseidon ervan vinden als de zee Theseus' naam draagt ... ooit?' mijmerde Filippos.

'Ach,' zei Leander met een wuivend gebaar. 'Laat Theseus maar dromen. Hij wil alles. Hij wil zo sterk worden als Herakles. Hij wil een held worden en wil overal zijn naam op graven: op stenen, zuilen en nu zelfs al op de zee!' Hij lachte. 'Poseidon zal dat nooit laten gebeuren. De zee is van hem.'

Ze liepen verder door het droge zand, over rotsen, tussen dorre struiken.

‘Herinner je je Herakles nog?’ vroeg Leander na een poosje.

‘Natuurlijk,’ zei Filippos, die zijn zelfvertrouwen had teruggevonden. ‘De held die alle monsters doodt: de negenkoppige draak van Lerna ... de leeuw van Nemea ... brr ... Ik vond het altijd al een beetje eng dat hij die leeuwenvacht als mantel gebruikte. Die leeuwenkop leek net echt toen hij die ene avond met ons zat te praten. Weet je nog?’

‘Mmm,’ knikte Leander mijmerend. Hij dacht terug aan die nacht dat ze hun eigen feest hadden gehouden tussen de brokstukken die een tempel zouden worden. De eerste keer dat ze van Dionysos’ wijn hadden geproefd, in het gele schijnsel van de olielamp. Toen was Herakles bij hen komen zitten en had hun over zijn avonturen verteld. Over een woeste stier. Ze hadden aan zijn lippen gehangen, Theseus nog het meest.

‘Wist je al dat ze bevriend zijn?’

‘Wie?’

‘Theseus en Herakles.’

‘Nee.’ Er viel een schelp op de grond. Filippos raapte hem op. ‘Dat wist ik niet.’ Ze liepen verder. ‘Ik weet alleen dat Theseus zijn grote held in alles wil nabootsen.’

‘Ja, die indruk heb ik ook.’

‘Maar hij zal nooit zo veel haat van Hera over zich heen krijgen als Herakles. Daar ben ik zeker van,’ zei Filippos beslist.

‘Maar goed ook.’ Leander struikelde over zijn sandaal en probeerde het touw al lopend om zijn enkel vast te knopen.

‘Om zo veel aandacht van Hera te krijgen had hij de zoon van Zeus moeten zijn,’ ratelde Filippos verder alsof hij Leander niet had gehoord. ‘Dan was ze net zo jaloers geweest en had ze zich op hem gewroken zoals op Herakles. Dan had ze ook twee gifslangen op hem afgestuurd en ...’

‘Jaja, het is al goed,’ onderbrak Leander hem struikelend. ‘Dat is nu dus niet het geval. Gelukkig maar. Stop eens even.’ Hij bukte zich om zijn sandaal vast te maken. ‘Trouwens, Theseus heeft wel wat anders aan zijn hoofd. Hij moet eerst die loodzware steen daarboven verschuiven.’ Hij wees naar boven, alsof er ergens in de lucht een steen hing.

Maar Filippos wist heel goed welke steen hij bedoelde. Iedereen wist dat er op de hoogste berg van Trizina een rotsblok stond waaronder het geheim van Theseus lag. Als Theseus er ooit in slaagde om die steen te verschuiven, zou hij eindelijk weten wie zijn tweede vader was.